

- Kr. e. 445. A templom már 516 óta áll. „Izráel fiai városaikban laknak”, Jeruzsálem újjáépítése maradt utoljára: most épült fel a városfal (06.25).
- 07.01: „szent gyülekezést” kellett tartani (3Móz 23,24). Ez most vált lehetővé. Amíg nem volt városfal és a terek, nem volt erre alkalmas hely, és az ellenség is akadályozta volna.
- Csak külsőség? Jeruzsálem városának lelki vetülete is van. Jel 21: „alapok, falak, kapuk” meg kell legyenek a hívő ember (és közösség) életében is. Krisztus az alap; a fal az, ami elhatárolja a szentet a profántól, hogy ne törjön be a világ (gondolkodása, lelkiülete) az életembe; a kapu az, amin keresztül kimegyek az emberekhez, hogy bizonyosságot tegyek nekik, hívjam őket Isten Országába. A földi Jeruzsálemnek is ezt kellett kiábrázolnia.
- Az emberek sem csak a külsőség megvalósítására vártak: a törvényt akarták hallani. Amióta elkezdődött a hazavándorlás Babilonból (több mint 90 éve), az emberek kicserélődtek, de még mindig megvolt bennük a hit, hogy az Úr hozta őket haza, és vezeti őket lépésről lépésre. Ő adta az alkalmakat, hogy felépüljön a templom, majd a város, hogy legyen istentiszteleti hely. Tudták, hogy mindez Isten ajándéka, nem tőle függetlenül, saját vágyaik szerint akarták „kihasználni”, hanem az ajándékozóra akartak figyelni.
- A törvényt akarták meghallgatni: nemcsak örülni akartak, hanem az „Uram, mutasd meg, hol vagyok, mutasd meg, mit akarsz, hogy cselekedjem” volt bennük. – Fontosabb az, hogy Isten is beszélni akar velük (ennek teremtette meg a külső körülményeit, az emberek „csak” felismerték ezt).
- Aki valóban Istent akarja hallani, azzal Isten beszél. Aki hallgatja, megérti belőle, hogy hol van: messze került Istentől, vagy csak „egy kis panasza” van ellene. Sok bűnöm, gyengeségemet ismerem magam is; kész vagyok-e meghallani, ha Isten valami másra akar rámutatni – vagy a hitemet, az Őbenne való bizalmamat akarja növelni, és ezen keresztül győzelmet adni olyan bűnök felett is, amikkel régóta küszködöm?
- Ezsdrás (aki olvasott) „fölötte állt az egész népnek”, felfelé kellett nézni rá. Nem az emberre kellett „felnézni”, hanem Istenre. Fel kellett nézni azelőtt a rézkígyóra is, ma pedig a keresztre. – A törvénnyel együtt evangéliumot is hirdetnek: „ne bánkódjatok, mert az Úrnak öröme a ti erősségetek”. Nem magukban örvendeznek, hanem az Úr előtt – annak, hogy Isten a kegyelmét adta. Az Ige ma is így munkálkodik: felismerem, ki vagyok, hol vagyok Istenhez képest, és megmutatja, mit tett Isten érttem, hogy megszabadítson.
- „Úgy magyarázták, hogy a nép megértette.” (Lefordították.) Az Ige állandó, a magyarázat a hallgatóktól függően más és más lehet. Fülöp az etiópoknak (akinek magyarázni kellett, mert nem értette) „elkezdve ezen az íráson, hirdette Jézust”. – De nemcsak a pogányoknak, hanem Isten népének is szüksége van rá, hogy magyarázzák az Igét. „Az éretteknak kemény eledel való”: hogyan éljen a hívő ember – azért, mert Krisztust öltötte magára; mit várunk, Kik várunk: „tudjátok: örök életetek van”; „mert a mi országunk a mennyekben van”; „akiben megvan ez a reménység, önmagát megtisztítja”. Minden tanítás, buzdítás alapja az, hogy Krisztusban vagyunk, Őt követjük és Őt várjuk, aki helyet készített nekünk. Fontos, hogy helyesen, Krisztusra

nézve, Őt egyre jobban megismerve értsük meg az Igét. Mert a hívőnek Ő a vezetője, Pásztora is. Ő őriz meg nemcsak a „farkasoktól, akik nem kímélik a nyáját”, hanem azoktól is, akik „közülünk támadnak és fonák dolgokat beszélnek” (ApCsel 20,29–30). (Törvényeskedés vagy a világ által erőltetett „érzékenyítések”.)

- Volt folytatás: tanulmányozták tovább az Igét, és megtették, amit parancsol (sátoros ünnep). Böjt következett, bűnvallással – ezt is komolyan vették. Fontos volt nekik, hogy folyamatosan hallgassák Isten Igéjét, kapcsolatban maradjanak vele.
- Tudjuk, mi lett a baj később: csak a törvény megtartására gondoltak, saját erőből akarták megtenni – nem „néztek fel” Istenre, aki ajándékoz: aki maga akar beszélni velünk (lefoglal a sok szolgálat, nem tudunk Jézus lábainál ülni), és büszkéek lettek a „kegyességükre”. Ebbe mi is beleeshetünk. Nekünk is „le kell tudni ülni”, hallgatni Jézust, és büszkeség helyett hálát adni, hogy tovább is van türelme és szeretete hozzánk.

Neh 2,20 „A mennynek Istene, ő ad jó szerencsét nekünk”.